Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 5 oktober 2015

In de brief van 10 september 2015 vraagt uw Kamer om een reactie op twee brieven van de heer W.G.A. B. te A. De casus heeft betrekking op een WW-uitkering die is toegekend met ingang van 1 augustus 2015. Dat betekent dat de nieuwe regels in de WW, zoals die gelden vanaf 1 juli 2015, van toepassing zijn op deze casus. Ik begrijp dat betrokkene bezwaar heeft aangetekend tegen de beslissing van het UWV op de aanvraag om een WW-uitkering. De bezwaren van betrokkene betreffen de verrekening van het inkomen van «een tweede baan» met een recht op WW-uitkering en specifieke bepalingen rondom het maximumdagloon.

Vooraf merk ik op dat ik niet bevoegd ben om te treden in individuele gevallen. Besluitvorming daaromtrent is in deze casus voorbehouden aan het UWV. Als betrokkene het niet is eens met de beschikking van het UWV op het ingediende bezwaar, dan is het uiteraard mogelijk om in beroep te gaan bij de rechtbank.

In deze casus bestaat onduidelijkheid over het verrekenen van (bestaande) neveninkomsten met de WW-uitkering en het verrekenen van inkomen in de situatie dat sprake is van een dagloon dat hoger is dan het maximumdagloon. Ik kan een algemene toelichting geven op genoemde punten.

Met ingang van 1 juli 2015 is inkomensverrekening ingevoerd in de WW. Hierdoor is ook de berekening van het dagloon aangepast. De hoofdregel is dat het dagloon wordt gebaseerd op het totale loon (uit alle dienstbetrekkingen) in het jaar voordat een werknemer werkloos wordt. In de situatie dat een werknemer werkzaam is in twee dienstbetrekkingen en werkloos wordt uit één van deze twee banen, wordt het dagloon dus gebaseerd op het loon van beide dienstbetrekkingen. Het inkomen dat tijdens de duur van de WW-uitkering wordt ontvangen, wordt verrekend met de uitkering, ongeacht of de dienstbetrekking waarin dat inkomen is ontvangen is aangevangen voor of nadat het recht op uitkering is ontstaan. De bepaling in het vierde lid van artikel 3:2 van het Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) waarin wordt geregeld dat reeds bestaand inkomen uit ander werk niet valt onder de inkomensverrekening, is hier niet van toepassing. Dit artikellid heeft geen betrekking op een reguliere WW-uitkering, maar is van toepassing op een WW-uitkering op grond van artikel 18 WW (WW bij onwerkbaar weer) en hoofdstuk IV WW (WW uitkering wegens betalingsonmacht werkgever). Het dagloon in deze twee laatst genoemde situaties wordt in tegenstelling tot de reguliere WW gebaseerd op het loon uit de dienstbetrekking waarin sprake is van onwerkbaar weer of betalingsonmacht van de werkgever.

In de werknemersverzekeringen geldt een maximumdagloon van € 200 en een maximummaandloon van 21,75 vermenigvuldigd met die € 200, oftewel € 4.350. Dat betekent dat als het dagloon van een werkloze werknemer hoger zou zijn dan dit maximumbedrag, de WW-uitkering niet meer bedraagt dan 75% of 70% van het maximumdagloon. De hoofdregel is dat 70% van het inkomen wordt verrekend met de WW-uitkering (in de eerste twee maanden geldt 75%). In het eerste lid van artikel 47 van de WW is hierop een uitzondering gemaakt met de zogenaamde C/D-factor. In de situatie dat een werknemer meer verdiende dan het maximumdagloon, wordt het inkomen vermenigvuldigd met het quotiënt van dat maximumdagloon (factor C) en het dagloon dat hij zou hebben gehad als dat niet gemaximeerd zou zijn (factor D). Een werknemer die bijvoorbeeld

een inkomen verdiende van twee maal het maximumdagloon, ontvangt daardoor toch een uitkering indien hij een inkomen gaat verdienen dat gelijk is aan het maximumdagloon. De betreffende werknemer heeft immers nog steeds een inkomensverlies als gevolg van werkloosheid. De berekening van de WW-uitkering per maand wordt dan: 0,7 x (€ 4.350 – € 4.350 x (200/400) = € 1.522,50. De C/D-factor is in bovengenoemd voorbeeld ½, dat betekent dat in dit geval niet 70% van het inkomen wordt verrekend met de WW-uitkering maar 35%. Het bovenstaande zou ook van toepassing kunnen zijn in de casus van de heer W.G.A. B.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L.F. Asscher